

Nan Song

Contents

Nan Song	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4

Nan Song

Giới thiệu

Biên tập: Candy Gặp mặt mà không biết Thỉnh cầu mà không đạt Trông giữ mà không chiếm Một mình khó thành đôi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nan-song>

1. Chương 1

Gặp mặt mà không biết

Thỉnh cầu mà không đạt

Trông giữ mà không chiếm

Một mình khó thành đôi

Trong thành, nhà của Nhan viên ngoại có một nữ nhi tên gọi Nhan Như Song.

Nhan Như Song vừa tròn mười sáu tuổi, dung mạo xinh đẹp, tính tình dịu dàng, biết thư hiểu lễ, lại là con gái duy nhất của Nhan gia, cho nên từ khi cập kê, người đến cầu hôn nối liền không dứt, đã sắp đặt hồng thềm cửa.

Ánh mắt của Nhan lão gia tinh tường, cầm danh sách bức họa bà mới đưa đến chọn tới chọn lui, cuối cùng rút ra vài cái thuận mắt giao cho nữ nhi.

Như Song không hề để ý tới bức họa trước mặt, bàn tay mềm mại lật xem danh sách nhưng bộ dạng vẫn thanh đạm xuất thế như thường, không lưu tâm chút nào.

“Song Song, con thấy vị này như thế nào? Triệu Vô Huy, tiểu công tử của Triệu tri phủ, đảm nhiệm chức vụ ở trong quân. Tuy là võ tướng, nhưng hiện nay thái bình thịnh thế không có chiến sự, tiền đồ của hắn có thể nói là rất sáng sủa.”

Như Song khẽ liếc mắt một cái, lắc đầu.

“Vậy đây? Mạc Khanh Vũ, tân khoa tiến sĩ năm nay, tuần tú đường hoàng, ôn nhuận lễ phép...”

“Còn đây nữa...”

Mặc cho Nhan lão gia nói đến tối tăm mặt mũi, Như Song vẫn cười khê lắc đầu, không chọn được một ai.

“Ôi, Song Song, rốt cuộc con thích dạng gì? Nói cho cha một tiếng, đừng có suốt ngày như vậy, thật giống như mò kim đáy bể...” Cuối cùng, Nhan lão gia đành bất đắc dĩ thở dài.

“Con cũng không biết mình muốn dạng gì, tất cả tùy duyên số đi...”

Như Song quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, đêm qua bão tố, nay chỉ thấy tàn hồng rơi xuống...

Bóng đêm như mực, trăng sáng như sương.

Như Song tựa vào chiếc ghế bên cửa sổ đọc sách, lướt qua một câu “Nhạn bay qua đỉnh gác, đơn ảnh sao thành đôi”.[1]

Nàng không khỏi cảm thán, Như Song Như Song, khi nào mới có một người làm bạn, không hề cô ảnh nan song.[2]

Từng ngày từng ngày cứ trôi qua như vậy, hai năm sau, Như Song sắp đến mười tám tuổi, rốt cuộc không thể trì hoãn, vì thế Nhan lão gia liền làm chủ, hứa gả nữ nhi cho Triệu Vô Huy.

Lần này Như Song không cự tuyệt, thân là nữ tử trước sau cũng phải lập gia đình, có lẽ suốt đời này nàng cũng không thể chờ được người mình muốn chờ rồi?

Nhưng nàng đưa ra điều kiện muốn gặp mặt Triệu Vô Huy trước khi thành thân, vì thế bà mới liền sắp xếp cho hai người gặp mặt tại một tửu lâu.

Như Song đến sớm, ngồi trong nhả gian lầu hai lén lút đánh giá người trên phố từ cửa sổ.

Tiếng mộc ngư[3] ”đốc đốc” từ xa đến gần, kéo theo tiếng hòa thượng niệm kinh, Như Song nhìn xuống bên thấy một thân ảnh gầy gò.

Thanh âm bát nhã, bi thiên ưu nhân.

Như Song cảm thấy tiếng mộc ngư như gõ vào trái tim của mình, nhất thời tim đập như hươu chạy, vừa lúc tăng nhân thanh tú kia cũng ngược mắt nhìn xung quanh, ngẩng lên chạm vào tầm mắt của Như Song trên lầu.

Chỉ thoáng nhìn lơ đãng này, liền chôn vùi muôn vạn hồng trần.

Tiếng mộc ngư im bật, Như Song sợ tới mức vội vàng đóng cửa sổ, chuẩn bị uống một ngụm trà kìm nén xúc động, nào ngờ luồng cuống tay chân hất nghiêng chén trà, nước trà trong vắt chảy xuống.

Lúc này, Triệu Vô Huy đi đến, hấn mày rậm mắt to, dáng người cao lớn, nói chuyện hào sảng, mang theo tác phong hành sự đặc thù của võ tướng.

Triệu Vô Huy thấy Như Song có vẻ cực kỳ vừa lòng, không nhịn được liền tiếp cười ngây ngô, vò đầu bứt tai, nói chuyện hơi lộn xộn, khiến nha hoàn của Nhan gia cười trộm không thôi.

Nhưng Như Song vẫn cúi đầu, vẻ mặt thẹn thùng, rất ít khi mở lời.

Sau khi xem mặt, việc thành thân coi như đã định. Nhan Như Song gả cho tiểu công tử của Triệu phủ.

Mới đầu tân hôn, Triệu Vô Huy đối xử với Như Song cũng tốt, vợ chồng son ngày ngày trải qua hòa thuận vui vẻ. Có điều, lúc nào Như Song cũng mang bộ dáng không lạnh không nhạt, dường như không quá yêu thích thứ gì, hỏi nàng cái gì nàng cũng nói “được”, không thì trả lời “tùy”. Lâu ngày qua đi, mới mẻ không còn thú vị, Triệu Vô Huy mất tính nhẫn nại, bắt đầu ăn uống đàng điểm, ra vào tửu lâu lầu xanh.

Mọi người đều khuyên Như Song nên chuyên tâm chăm sóc phu quân nhà mình, đừng để những kẻ dụ dỗ kia vào cửa.

Như Song chỉ nói một câu: “Lòng không ở đây, có cách nào đâu?”

Lời nói Triệu Vô Huy, cũng nói chính mình.

Chẳng qua, mặc dù Triệu Võ Huy thích phóng dăng bên ngoài, nhưng chưa từng dẫn người về nhà, trong phủ vẫn chỉ có một vị phu nhân như cũ.

Dần dà, mọi người không khuyên Như Song nữa, có nam nhân nào không thích ăn vụng? Chỉ cần người này vẫn là nữ chủ nhân của mình là tốt rồi.

Thành hôn ba năm, Như Song chưa từng có thai, mời không ít danh y về xem bệnh, họ đều nói thân thể không có vấn đề, có lẽ thời cơ chưa tới.

Nếu cầu y không thành, vậy cầu Phật.

Vì thế, một ngày, Như Song cùng nữ quyến trong phủ đến Vô Biên tự ngoài thành.

2. Chương 2

Bồ Tát từ bi, độ nhân vô biên.

Hương hỏa trong chùa dày đặc, sương khói lượn lờ, xông vào mắt người phát đau, Như Song chịu không nổi, lấy khăn tay che miệng ho khan hai tiếng rồi ra ngoài, thầm nghĩ đi xa một chút.

Bên tai vẫn văng vẳng tiếng niệm Phật rủ rủ, Như Song bất giác đi qua đại điện, bước vào một nơi yên lặng trong hậu viện.

Một tăng nhân thanh tú nhắm mắt nhập định dưới tàng cây, hoa lê như tuyết bay xuống, phủ khắp người y.

Như Song thấy người này, nháy mắt ngừng chân, chỉ biết ngơ ngác nhìn.

Dường như tăng nhân kia nghe thấy tiếng động, mở mắt ngược nhìn.

Về mặt hồ hững, cặp mắt tĩnh mịch, không bi không hỉ, nhất định khi trời sinh y đã muốn y trở thành người của Phật.

Tăng nhân khẽ gật đầu với Như Song: “Xin hỏi phu nhân có chuyện gì?”

Vẫn như ba năm trước đây, chỉ cần một ánh mắt đã đủ chôn vùi hết thấy.

Như Song kinh hãi, lắc đầu, lão đảo chạy đi.

Sau khi hồi phủ, Như Song bệnh nặng hồi lâu, kéo dài một tháng chưa khỏi.

Võ Triệu Huy lưu luyến bên ngoài nhiều ngày chưa hồi phủ, nay biết tin lập tức quay về, một đường nghiêng ngả loạng choạng tiến vào phòng.

Về mặt Như Song tiều tụy, hao gầy không ít, lúc này đang được nha hoàn hầu hạ uống thuốc.

Vừa thấy Triệu Võ Huy, Như Song sững sốt, bật hỏi: “Sao chàng lại trở về?”

Triệu Võ Huy nghe vậy, sắc mặt tái đi, nhưng vẫn không nói gì, đi qua lấy chén thuốc, tự mình đút cho Như Song từng thìa một.

Như Song đỡ dẫn cả người, mặc hần bón thuốc đắng cho mình.

Trên đời không có thuốc ngọt, bát thuốc này vẫn đắng chát, điều khác thường duy nhất là nó mang theo một chút ấm áp.

Triệu Võ Huy dường như thay đổi thành người khác, từ khi trở về biết kiểm chế tính tình, không đi đến những nơi mua vui, ngày ngày ở bên cạnh chăm sóc Như Song.

Ba tháng sau, Như Song có thai, mọi người trong phủ mừng rỡ, Triệu Võ Huy càng cao hứng cười không khép miệng.

Như Song không lộ ra vẻ vui mừng, nhưng nàng thường xuyên vuốt ve bụng mình, cười nhẹ dưới ánh dương.

Tất cả mọi người nói Bồ Tát ở Vô Biên tự rất linh, cầu là được, vì thế bàn nhau muốn đi lễ tạ thần.

Như Song ôm bụng to, lần thứ hai đi vào Vô Biên tự.

Khói lửa vẫn hun người như cũ, Như Song mang thai càng thêm mất cảm, tránh không kịp, lấy khăn tay che mũi đi ra ngoài một mình.

Vòng vòng quanh quanh lại đến nơi nọ, hoa lê đã tàn, quả treo đầy cành, nhành cây cong xuống vì nặng.

Nhưng không thấy thân ảnh của người nọ, chỉ bắt gặp một ngôi mộ đơn độc dưới tàng cây, không tên không họ.

Như Song hơi thất vọng, lúc này một tiểu sư phụ đi qua, Như Song vội ngăn y lại hỏi: “Xin hỏi vị sư phụ kia đâu?”

Tiểu sư phụ khó hiểu: “Vị nào?”

“Chính là vị thường ngồi nhập định dưới tàng cây kia.”

“À, người ấy ư, chẳng phải vẫn ở đằng kia sao?”

Tiểu sư phụ giơ tay, chỉ về phía ngôi mộ.

Như Song Nghe vậy, bước chân bỗng chốc xiêu vẹo, suýt nữa ngã sấp xuống, may mà bám được vào thân cây mới gắng gượng đứng vững.

“Y... Tên của y là gì?”

Tiểu sư phụ hơi đắn đo, không biết nữ thí chủ trước mắt có quan hệ với sư thúc đã qua đời như thế nào, nhưng vẫn cung kính trả lời: “Pháp danh của sư thúc là Thích Phàm, tính danh tục gia là Mạc Khanh Vũ, từng đỗ tiến sĩ, về sau gặp sóng gió lớn, vì thế liền vào cửa Phật...”

Như Song không biết mình về nhà thế nào, chỉ cảm thấy mặt trời mùa thu rọi nắng đẹp, nhưng vì sao chiếu lên người lại lạnh như băng?

Chờ đợi, lại bỏ lỡ.

Gặp nhau, lại quá trễ.

Mạc Khanh Vũ, không muốn dễ dàng gặp nhau...

Mấy tháng sau, Như Song lâm bồn, khó sinh.

Đại phu và bà đỡ đều nói chỉ có thể bảo vệ một trong hai mẹ con, hỏi ý tứ Triệu Võ Huy.

Triệu Võ Huy quyết định rất nhanh, giữ lớn bỏ nhỏ. Nhưng Như Song gắng gượng thuyết phục, khẳng khái muốn bảo vệ đứa nhỏ.

Cuối cùng, dưới sự kiên trì của Như Song, một cặp nam hài thuận lợi ra đời, nhưng chính nàng dầu cạn đèn tắt, đi tới cuối đường sinh mệnh.

3. Chương 3

Triệu Võ Huy ngồi bên giường ôm nàng vào ngực, nước mắt chảy xuống: “Vì sao?”

Như Song nằm trong lòng hần cười yếu ớt: “Võ Huy, nếu có kiếp sau, tốt nhất đừng gặp nhau.”

Cả đời này, khúc mắc của ba người đã quá nặng nề, không muốn nhận thêm lần nữa.

Nhưng Triệu Võ Huy lại nói: “Như Song, ta nguyện kiếp sau gặp nhau không yêu nhau.”

Triệu Võ Huy cưới được nữ tử mình yêu nhưng không cách nào đi vào nội tâm của nàng, cuối cùng trở mặt nhìn nàng để lại huyết mạch cho mình, khó sinh mà chết.

Nhan Như Song gặp được nam tử trong mộng, nhưng khi nhận ra đã quá muộn, gặp mặt lại quá trễ.

Mạc Khanh Vũ, có lẽ người đời sẽ nói y vào cửa Phật từ lâu, đã sớm cắt đứt phiền não tơ tình.

Nhưng người đời không biết, một năm vào tiết hoa đăng, y tình cờ nhìn thấy Nhan Như Song lén ra ngoài du ngoạn ngắm đèn cùng nha hoàn, kinh hồng thoáng nhìn^[4] khó có thể quên. Cùng năm, y thi đậu công danh, sau đó nhờ người tới Nhan gia cầu hôn.

Nhan gia từ chối cầu thân, Mạc Khanh Vũ tất nhiên cảm thấy mất mát không thôi, vì thế quyết tâm tạo dựng sự nghiệp. Có điều, quan trường hung hiểm mà y còn non nớt không nhiều kinh nghiệm, lại không muốn thông đồng làm bậy cùng kẻ khác, vì thế bị người hãm hại, buộc phải rời xa triều đình.

Tình trường thất bại, quan trường cũng thất bại; sau khi trở về nghe được tin Nhan Như Song đính hôn cùng Triệu Võ Huy, càng thêm nản lòng thoái chí, vì vậy y xuất gia, chỉ mong làm bạn cùng Phật.

Ngày đó, vì là nàng, cho nên một ngư trong tay dừng gõ.

Ngày đó, vì là nàng, cho nên nhịn không được mở miệng, muốn nói với nàng một câu.

Cuối cùng, tâm nguyện cả đời vẫn không đạt được, âu sầu mà chết.

Lập Xuân năm sau, dưới tàng hoa lê ở hậu viện Vô Biên tự có thêm một ngôi mộ, giống như ngôi mộ bên cạnh, không bia không tên.

Rốt cuộc, thành đôi.

– Hoàn –

[1] Trích trong “Văn nhạn thiên” của Dương Duy Trinh triều Nguyên.

“Lâu đầu văn quá nhạn, chích ảnh bất thành song.

Nhất dạ cuồng phu mộng, tương tùy đảo cửu giang.”

Giải nghĩa: Ta ở trên lầu nghe tiếng nhạn cô đơn thê lương, thân đơn bóng chiếc, không thể thành đôi. Mộng ngọt a, người mau mở đôi cánh, chở ta về nơi linh hồn dẫn tâm – quê nhà Cửu Giang.

[2] Cô ảnh nan song: Đơn độc một bóng hình, khó thành đôi.

[3] Một ngư: Mơ bằng một của nhà sư.

[4] Kinh hồng thoáng nhìn: Chỉ liếc mắt một cái, liền lưu lại ấn tượng sâu sắc mãnh liệt. Thường dùng để nói đến bóng dáng nhẹ nhàng diễm lệ của nữ tử.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nan-song>